

Mộc Diệp Tử

Hạnh phúc một mình

books
NGƯỜI TRẺ VIỆT
publisher

vh Nhà xuất bản
Văn học

Mục lục

[Người Tốt Cô Đơn](#)

[Trưởng Thành Là Khi...](#)

[Đích Đến Của Tuổi Trẻ Không Phải Là Bình Yên](#)

[Tuổi Trẻ Không Phải Để Dệt Ước Mơ](#)

[Hạnh Phúc Tầm Thường](#)

[Những Mối Quan Hệ Tạm Bợ Trong Đời](#)

[Sự Kết Nối Hữu Hạn](#)

[Nỗi Buồn Cát Kĩ](#)

[Hạnh Phúc Một Mình](#)

[Năng Gắt](#)

[Yêu Sai Là Thanh Xuân](#)

[Gửi Thời Thanh Xuân Đã Qua Của Chúng Ta](#)

[Người Trẻ Cô Đơn](#)

[Yêu Thương Không Chờ Đợi](#)

[Yêu Là Duyên, Chia Tay Là Chọn Lựa](#)

[Nhìn Về Nhau Trong Hồi Ức](#)

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Tôi có những người bạn để đi chơi, để đi mua sắm, để đi ăn cùng nhau, để tán gẫu những câu chuyện phiếm, nhưng tôi có những nỗi buồn không biết kể cùng ai.

Tôi có những người bạn chơi với nhau rất lâu, biết về nhau rất rõ, nhưng tôi vẫn đi du lịch một mình khi chán, đọc sách một mình khi cô đơn và viết nhật kí để động viên chính mình khi thất vọng.

Tôi có những người bạn đi cùng tôi những năm tháng tuổi trẻ, nồng nhiệt, vô tư, tràn đầy sức sống, sôi sục những nhiệt huyết, lấp lánh những ước mơ, nhưng trong danh bạ rất dài, có những số điện thoại mãi mãi chỉ là những dãy số im lìm.

Tôi có những người bạn đã từng là đồng nghiệp thân thiết, từng kinh qua mọi thử thách - sống chết vì "deadline", chẳng hề hà chia nhau mẩu bánh mì còn con chổng đống, nhưng chỉ cần thành công - ngay lập tức, tất cả chỉ còn là kỉ niệm.

Tôi có một người để yêu, những người bạn để thương, những mối quan hệ để làm việc, nhưng tôi-vẫn-chỉ-là-người-cô-đơn-với-hạnh-phúc-một-mình!

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Nỗi cô đơn và một mình của mỗi người trong thế giới này cũng giống như khói. Lơ lửng, chơi vơi và bất định. Và để chạm vào nỗi cô đơn của một người, ta sẽ luôn phải cay mắt trước.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Người Tốt Cô Đơn

Cái giá phải trả cho trưởng thành là cô đơn.

Cái giá phải trả cho thành công là những thất bại.

Cái giá phải trả cho tình yêu là thanh xuân không trở lại.

Cái giá phải trả cho sự vĩ đại là trách nhiệm của bản thân.

Và cái giá phải trả cho tình thân là những gì còn lại mãi mãi.

Trên đường đời bạn đi, bạn sẽ nhận ra, nhân gian tươi đẹp là thế, rộng lớn là thế, nhưng người tốt hiếm gặp, người xấu lại đầy, càng trưởng thành càng khó để có một người bạn thực sự.

Đừng bao giờ nản hay thất vọng nếu như bạn càng cố gắng sống tốt, hoàn thiện bản thân, cư xử hoà nhã, thành công trong công việc thì bạn lại càng cô độc, và đôi khi nhận về rất nhiều những lời chỉ trích, nói xấu, thậm chí là những tin đồn vô căn cứ. Bạn không tệ hại cũng chẳng đáng trách nhưng bạn sẽ vô cùng có lỗi với bản thân nếu giữ lại những mối quan hệ không đáng mà bực đái bản thân mình. Thế giới này có hàng tỷ người, nhưng không phải ai cũng có thể trở thành bạn tốt của mình và cũng không phải ai cũng xứng đáng để mình phải hy sinh bản thân vì họ, sẽ có vô số người lướt qua bạn, một số người bắt đầu một mối quan hệ xã giao, rất ít người ở lại làm bạn, nhưng cũng có vô số kẻ vừa lướt qua đã sẵn sàng trở

thành kẻ thù. Và ngày nay, khi thế giới ảo có thể bắt đầu những mối quan hệ, có vô số kẻ dưới mác "tình bạn" luôn chỉ trích bạn, cười nhạo bạn bất kể lúc nào, bất kể bạn ra sao; thậm chí họ còn chẳng hề quen biết bạn - chỉ mới lướt qua blog của bạn, họ cũng sẵn sàng viết bài nói xấu, đơm đặt về cuộc sống của bạn, chẳng để làm gì, ngoài việc giúp họ thỏa mãn hay bù đắp phần nào những thiếu thốn trong tâm hồn đáng thương của họ. Vì bạn biết không, sẽ luôn có những kẻ thất bại trong cuộc đời muốn kéo bạn đứng chung hàng với họ, họ sợ người khác thành công hơn mình, nổi bật hơn mình, bởi thế, thay vì chúc mừng, họ sẽ không ngừng nói xấu. Thật ra thì cuộc đời là thế, đến một độ tuổi nào đó, con người ta bỗng nhiên chỉ thích chia buồn một cách hả hê, còn niềm vui thật khó để chúc mừng trong chân thành. Lẽ đó, để biết một người có phải là bạn hay không, hãy xem ảnh ta ở đâu khi bạn thất bại và cả thành công.

Trưởng thành rồi, thế giới có những mối quan hệ giả tạo, ích kỷ và vụ lợi. Có những người chọn bước đến bên nhau cho có bè, chứ ít ai dừng lại vì bạn, chỉ là vì sợ đứng một mình, sợ cô đơn quá lâu, sợ lẻ loi sẽ bộc lộ ra cái tôi thật sự yếu kém. Thế nên, bấy lâu nay những cái bè kết nối với nhau, những tưởng là vì nhau mà chia sẻ, vì nhau mà cố gắng, nhưng chỉ cần một ai đó thành công hơn mình, những cái bè tự khắc tan vỡ. Tôi không mấy nghi ngờ, những người tốt vẫn thường cô độc. Không phải vì họ khó gần, mà bởi ngoài kia, lòng người tị hiềm quá nhiều.

Thế giới này lạ lắm, sẽ chẳng có ai sẵn sàng ngồi nghe những chuyện vui của bạn trong chân thành, hạnh phúc, nhưng sẽ luôn có những người rất rảnh để cho đi những lời an ủi về một nỗi buồn lặp lại. Họ luôn cố tìm ra một lý do nào đó để hoài nghi về hạnh phúc, thành công của bạn. Ai cũng chỉ có hai mươi tư giờ mỗi ngày, chỉ có kẻ thất bại mới có thể đồng cảm cùng bạn trước những nỗi buồn cũ kỹ. Nhiều kẻ trong số họ không phải là bạn tốt của bạn đâu, họ chỉ mong cho nỗi buồn, nỗi đau của bạn sẽ luôn lặp lại, luôn luôn đứng ở vị trí ấy, kém cỏi mãi mãi. Người thành công, họ quảng cho bạn những lời nói như cái tát rất đau, chỉ một lần thôi, rồi phải

đứng dậy, tự mình gánh vác, tự mình tìm cách thoát ra khỏi vấn đề của chính mình. Hiếm mỗi quan hệ trên mạng nào có thể bỏ thời gian ra để an ủi, lo lắng cho nỗi đau của bạn mà bỏ bê những bộn bề của cuộc đời mình. Đây là thế giới của người trưởng thành, và người trưởng thành phải quăng mình trong bận bịu, trong sự gánh vác những trách nhiệm gia đình. Thế nên bạn ạ, hãy nhớ kỹ rằng, người tốt giúp bạn là muốn bạn luôn hạnh phúc, người xấu giúp bạn nhưng là để cùng chìm trong khổ sở của nhau.

Nếu bạn muốn sống một cuộc đời thật sự ý nghĩa, dù thành công, dù thất bại, nhưng thuộc về riêng mình, hãy cứ bước qua những lời chỉ trích ác ý, thật ra thì, bạn luôn tốt hơn những lời cười nhạo mà họ ném về phía bạn, chỉ cần bạn luôn yêu và tin tưởng chính mình. Bằng cách này hay cách khác, cuộc đời là phải bước chân đến những nơi cao nhất, đứng cùng những người xứng đáng nhất, và sống cho những gì mình cần nhất.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Trưởng Thành Là Khi...

Trưởng thành không phải là khi trái tim già đi trước sóng gió cuộc đời, trưởng thành là sau tất cả những tổn thương, trái tim vẫn khao khát được đập những nhịp yêu thương như phút đầu tiên bắt đầu sự sống.

Có một ngày nào đó, bạn bỗng nhận ra mình đã trưởng thành, đó là khi bạn không còn hứng thú với những thứ lòe loẹt, những cảnh sắc rực rỡ, những nơi náo nhiệt và ồn ào thanh âm.

Trưởng thành, là khi bạn thức dậy lúc bốn giờ sáng, chỉ để nghe tiếng gà gáy ban mai và nằm đợi ánh bình minh loé sau rèm cửa.

Trưởng thành, là tối tối pha một ấm trà vừa đủ đặc, bật đài nghe những bài hát xưa, đọc những cuốn sách cũ, chiêm nghiệm về cuộc đời, nửa gần nửa xa.

Trưởng thành, là khi bạn thích lang thang trên đường phố một mình, thích nhìn những bức tường loang lỗ, những gốc cây rêu phong, những mái nhà cũ kĩ, thích những quán cổ, bàn ghế phủ bụi, không gian mốc thối và mặt người trầm tư sau lớp sương thời gian.

Trưởng thành, là khi bạn thích cảm giác được yên tĩnh một mình, chỉ một mình chìm trong những hoài niệm. Dạo này, thường nhắc đến những chuyện cũ. Có lẽ thời gian đã gấp quá rồi.

Trưởng thành, là khi bạn thấy mình ngày càng kiệm lời. Kiệm lời với chính bản thân, nhiều khi nghe tiếng nói của mình vang lên cũng giật mình.

Trưởng thành, là khi bạn bắt đầu tìm kiếm một nơi thật sự để đến, để sống và cất giữ tuổi già. Không phải để an dưỡng mà là để tách khỏi những ồn ào, thị phi.

Trưởng thành, là khi bạn thôi không bận tâm những yêu thương, ghét bỏ, để lòng mình tha thứ cho qua hết giận hờn, buông bỏ bớt những nhặt nhòa, nghi kị. Chỉ giữ lại cho mình những niềm tin và đích đến, sống lặng lẽ và nhẹ nhàng, tự do trong khoảng trời riêng của chính mình.

Trưởng thành là khi bạn học được cách trải qua những nỗi buồn một mình, không than vãn với ai, không hành hạ bản thân, không cho phép mình giục ngã.

Trưởng thành là khi bạn biết cầm lên đặt xuống những nỗi đau, buông bỏ những chấp niệm bên ngoài, hài lòng với những gì mình đang có và phấn đấu cho những gì mình xứng đáng được có.

Trưởng thành là khi bạn tập trung những mục tiêu đã đề ra, biết cân nhắc những cơ hội, gạt bỏ đi những thú vui hào nhoáng, kiểm soát được chi tiêu cá nhân và lrn kế hoạch dài hơi cho một năm phải thực hiện.

Trưởng thành là khi bạn biết quan tâm đến những vấn đề của xã hội, biết chọn lọc thông tin, biết lo lắng cho những người xung quanh và biết bảo vệ sức khỏe cho bản thân.

Trưởng thành là khi bạn biết chọn bạn mà chơi, thay vì kết nối những mối quan hệ hời hợt, bạn trân trọng những mối quan hệ lâu năm.

Trưởng thành là ít than vãn, trưởng thành là chọn đối đầu, trưởng thành là biết lắng nghe, trưởng thành là sống lặng lẽ.

Trưởng thành, là sống chỉ đủ cho mình, cho những người mình yêu, thế thôi... Còn lại thì cứ như mây trời, lang bạt qua đời nhau, đã từng vui, đã từng buồn rồi mỗi người đôi ngả. Năm tháng đã qua ấy, gọi tên là thanh xuân.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Đích Đến Của Tuổi Trẻ Không Phải Là Bình Yên

Bình yên không phải là một mặt phẳng. Bình yên là vì mình mà an nhiên bước đi trên con đường đã chọn.

Sự nỗ lực nào rồi cũng sẽ được đền đáp.

Có ai đó nói với em rằng, cuộc đời yên bình mới là đích đến cuối cùng của cuộc sống. Thì thật ra em à, yên bình khác với lười nhác, thụ động, hèn nhát và phụ thuộc. Giữa một cái cây cổ thụ luôn vươn thẳng mình ngày ngày ngắm mây trời xanh biếc và một cây dây leo uốn mình bám vào nó thành thơi trong bóng tối, đâu mới thật sự là yên bình, em biết không? Cuộc đời bình yên, an nhàn không phải là sống một cuộc đời rong chơi, hưởng thụ trong vô nghĩa. Người bình yên là khi họ tìm được niềm vui, than thở trong tâm hồn sau khi trải qua một cuộc đời có nhiều ý nghĩa, có nhiều ước mơ, có nhiều hoài bão, nhưng chắc chắn là họ đã phải làm việc, đã lao động cật lực một đời để tạo ra những thành quả cho mình, cho người. Vì vậy, nếu ai đó tin rằng, bình yên là sống vô lo, vô nghĩ, rồi tự cho mình cái quyền vô trách nhiệm với bản thân, dung túng những thói quen lười biếng, buông thả bản thân, phó mặc cuộc đời mà không cố gắng thì không phải đâu. Đó chỉ là biện minh cho sự yếu kém, ích kỷ của mình thôi.

Cuộc đời bình yên, tự tại như trong phim kiếm hiệp, sống kiếp lang bạt giang hồ, ung dung một cõi đất trời trong tay để mà nói, đều chẳng bao giờ là ngẫu nhiên, sinh ra mà đã có cả. Các anh hùng trước khi vang danh giang hồ cũng từng là những kẻ vô danh, kém cỏi, nếu không ngày đêm rèn luyện

võ công, chăm chỉ mài kiếm thì tất yếu đều bị đả bại, thậm chí sẽ bị giết chết. Một Quách Tĩnh khù khờ, nếu không chăm chỉ luyện võ có thể trở thành anh hùng xạ điêu lừng danh không? Một Dương Quá lạc lõng, vô danh nếu không vượt qua nhiều biến cố, cuối đời có thể cùng Tiểu Long Nữ mai danh ẩn tích, thong dong trong cõi đất trời riêng không? Vậy thì năm tháng tĩnh lặng, kiếp này bình yên từ đâu mà có? Là sinh ra đã sẵn, muốn là được hay cả đời phải nỗ lực, phải phấn đấu để nuôi dưỡng mới đạt được?

Cuộc đời này là những hiện thực khắc nghiệt với vô số những trách nhiệm kể từ khi ta bước vào tuổi trưởng thành, ta sẽ chẳng bao giờ vô tư, vô lo như đứa trẻ được nữa. Vì là người trưởng thành nên cần sống có trách nhiệm, nên bước chân ta sẽ mặc nhiên bước về phía trước, dù mệt nhoài, dù vấp ngã, dù đón đau, nhưng "trách nhiệm" sẽ luôn là động lực để ta vượt qua tất cả. Có đôi khi, chúng ta sợ phải mang trên người quá nhiều trách nhiệm, có đôi khi, trách nhiệm làm chúng ta thấy cô độc, lạc lõng, mệt nhoài đến mức muốn buông bỏ mọi thứ và tự hỏi cuộc đời là gì, mình đang sống vì lẽ gì. Sẽ có rất nhiều những ngày dài chơi vơi như thế.

Thế rồi, chúng ta vẫn sẽ thúc mình đứng dậy, trách nhiệm dần trở thành bản năng, chúng ta chiến đấu với những thứ tưởng chừng như tầm thường trong cuộc sống hằng ngày, những thứ có đôi lúc làm mình cảm thấy tẻ nhạt và vụn vặt, tầm thường ấy để sống một đời với nhiều ý nghĩa từ những lời trách nhiệm nhỏ nhặt kia, ta sẽ thấy bình yên và hạnh phúc tận trong tâm hồn. Bởi thế mà, làm người trưởng thành sẽ chẳng thể cầu ước cuộc đời vô lo vô nghĩ để coi đó là tôn chỉ cho kiếp sống bình yên được đâu, chỉ trừ khi chúng ta sống cuộc đời của một cái cây leo, phó thác mọi trách nhiệm, thậm chí cả sinh tồn của mình cho một người khác gánh vác giúp. Nhưng cuộc đời này, ai sẽ nguyện làm cổ thụ để cho ta bám vào mãi mãi?

Thế nên là, những năm tháng tuổi trẻ ấy, chúng ta đừng ngại ngần những thử thách, đừng nguội lạnh những đam mê, đừng bỏ bê những trách nhiệm và đừng vội vàng hưởng thụ trong an nhàn. Khi con người còn thấy mình

có đam mê, có động lực và trách nhiệm để sống, để làm việc và phấn đấu cho tương lai thì thành quả tạo ra mới là một đời an nhiên, bình ổn. Tôi từng xem một bộ phim nói về một người trẻ đột nhiên mắc bệnh Alzheimer, một ngày tỉnh dậy bị mất trí, lãng quên hết những kỉ niệm, không còn nhận ra ai là người thân yêu nhất, anh ta thấy mình không còn động lực để sống. Em ạ, não người ta là thứ kỳ diệu vô cùng, nó được tạo ra không phải để ghi nhớ mà là để lãng quên, bảy mươi phần trăm những thứ chúng ta học được sẽ nhanh chóng mất đi nếu không được tập luyện. Và vì thế, nếu chúng ta không ngừng khắc sâu những điều quan trọng vào bộ nhớ thì cũng như ta đã nuông chiều cho nó những thói quen vô nghĩa, lười nhác, để dần dần biến nó trở thành thứ ù lì, trì độn. Nên em biết không, cuộc đời con người vô nghĩa nhất chính là khi họ không thể tìm ra động lực, khát khao để theo đuổi trong cuộc sống nữa. Và điều đáng sợ nhất, khủng khiếp nhất là một buổi sáng thức dậy, em sẽ mất dần đi những kí ức, không nhớ nổi những gương mặt người mà em yêu thương, và không nhớ nổi mình là ai trong cuộc đời này.

Nên tuổi trẻ ấy mà, đừng quá nuông chiều mình trong cảm giác an nhàn, buông thả, đừng để mình rảnh rang quá nhiều mà dang dở những dự định, mà trễ hẹn với thành công, mà thoái thác những trách nhiệm với người thương yêu. Bởi biết đâu, khi ta không còn khắc sâu, không còn ghi nhớ những đam mê, những khát khao, những dự định và trách nhiệm vào trong não bộ, một ngày nào đó thức dậy, ta sẽ sống như người mắc Alzheimer, không thể nhớ ra sự tồn tại của mình trong cuộc đời này nữa.

Lẽ đó, em ạ, nếu ai đó nói với em về đích đến của tuổi trẻ là tìm thấy một nơi để ngã mình vào những bình yên, thong thả mà sống, không cần có bất kì hoạch định nào cho tương lai thì có lẽ họ đã không đủ dũng cảm để trải qua hết một đời với nhiều ý nghĩa để hiểu bình yên là gì, họ thật ra chỉ là sớm đầu hàng trước đam mê, hèn nhát với bản thân, trốn tránh những trách nhiệm mà thôi. Còn trẻ, em đừng mong có bình yên quá sớm, mà hãy vạch cho mình con đường đến bình yên bằng những miệt mài làm việc và trách

nhiệm với yêu thương, khi ấy, em sẽ mãi mãi giữ lại cho mình những ký ức rất đẹp để cuối đời mỉm cười trong an nhiên thật sự, em nhé.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Tuổi Trẻ Không Phải Để Dệt Ước Mơ

Cuộc sống chỉ có nghĩa khi ta tự đứng trên đôi chân của mình, đừng chờ đợi, đừng phụ thuộc bất cứ ai, như thế thôi đã chọn vẹn một đời.

Tôi vừa từ bỏ việc sau nhiều năm gấn bó, tôi quyết định đi du học ở tuổi ba mươi. Khi giải trình kế hoạch học tập, tôi đã từng bị trượt. Cánh cửa du học của tôi tưởng như vĩnh viễn khép lại. Khó khăn đủ thứ ập đến, những tháng ngày quen đi làm, rồi ngồi nhà chẳng thể làm gì, mất phương hướng đối với tôi là khoảng thời gian kinh khủng nhất. Nhưng tôi vẫn quyết tâm bắt đầu lại một lần nữa. Những tháng năm qua, tuổi trẻ của tôi chẳng có thành tựu gì để tự hào cả, ngoài việc - tôi cứ đi, bắt đầu rồi từ bỏ, bước qua những hành trình khác nhau, trải nghiệm những điều mà mình muốn làm.

Nếu viết về bí quyết để thành công thì tôi chẳng đủ tư cách cho ai lời khuyên, bởi tôi là một người thất bại, nhưng tôi sẽ vẫn viết về tuổi trẻ của mình như một kẻ dám nhận thất bại, dám từ bỏ để bắt đầu. Cuộc sống này hoàn toàn không có những ranh giới an toàn. Mỗi người trong chúng ta đều chỉ có những giai đoạn lên dốc - nghỉ ngơi và xuống dốc mà thôi. Muốn lên dốc thì phải bỏ nhiều sức, khi đã bỏ ra sức lực thì phải tạm dừng chân để giữ sức đi tiếp đường dài và khi đạt được thì bắt đầu xuống dốc để bắt đầu cho một hành trình khác. Và như thế, bình an là cảm giác tạm thời, nếu bình an quá lâu thì con người sẽ hết động lực, hứng thú để khám phá.

Tôi sợ nói về sự an toàn trong công việc, ước mơ, đam mê. Nếu tình yêu là tin tưởng, chung thủy thì ngược lại, cuộc đời phải có đam mê và hứng thú.

Nếu tôi không dám từ bỏ, không dám nhận thử thách thì tôi sẽ chẳng bao giờ có thể đi được xa được hơn những gì mà tôi muốn thấy. Suy cho cùng, thành công đối với mỗi người là một khái niệm khác nhau. Nhưng giữa người đứng một chỗ và giữa người dám đi thì cuộc đời khác nhau rất nhiều.

Tôi nghe có nói muốn dùng cả đời để theo đuổi đam mê. Vậy mà lúc nào gặp lại, câu chuyện vẫn là không biết làm nghề gì.

Tôi cũng là nghe có người nói về một công việc lý tưởng là an nhàn, đủ sống khi ra trường. Thế nhưng sau vài năm gặp lại, nguyện ước của họ là kiếm được công việc có thể mua được xe hơi, nhà lầu.

Ai mà chẳng có đam mê, ước mơ, dự định, nhưng đam mê không đủ nỗ lực, ước mơ không phấn đấu, dự định không thực hiện thì suốt đời chỉ là những kẻ đi dệt điều ước, ngủ mơ giữa hiện thực khốc liệt và thời gian vội vã này.

Tôi chẳng rõ kế hoạch nào mới là kỳ vĩ, đam mê nào mới là vĩ đại, nhưng sống mà chỉ ngồi đợi chờ và đổ lỗi thì chắc chắn là tầm thường. Là người trưởng thành, không thể tự chăm lo cho tương lai của bản thân, không tự nuôi sống được mình thì rõ ràng là thất bại.

Đừng nghĩ đến điều gì xa xôi quá, nào phải cần làm công việc gì học thức, cao sang, nào cần xe hơi nhà lầu, danh thiếp với chức vụ này kia cứ tự lo được cho mình, không thất nghiệp, có cái nghề mà sống cũng đã là thành công. Và càng thành công hơn khi có thể báo đáp cho bố mẹ bằng một đời yên ổn, thiện lương.

Còn ước mơ, nếu còn trẻ thì hãy sống hết mình, nỗ lực theo đuổi nó. Cuộc sống chỉ có nghĩa khi ta tự đứng trên đôi chân của mình, đừng đợi chờ, đừng phụ thuộc bất cứ ai, như thế đã là trọn vẹn một đời.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Hạnh Phúc Tâm Thường

Dưới bầu trời này, mọi nỗi đau đều chỉ có riêng mình thấu.

Khi em đã đi qua rất nhiều lần thất vọng và tuyệt vọng, em sẽ nhận ra, dưới bầu trời này, ai cũng nhỏ bé và tâm thường vậy thôi.

Sẽ có rất nhiều lần trong bóng tối một mình, tự gạt những giọt nước mắt rơi trong lặng lẽ, em tự hỏi bản thân mình, tại sao mình không tài giỏi, không thành công, cũng chẳng may mắn và thuận lợi như người ta, chuyện gì em làm cũng tệ, ngày còn đi học thì chẳng xuất sắc, đến lúc đi làm công việc cũng chẳng ra sao, tình duyên thì lận đận, bạn bè thì cũng chẳng có mấy ai thân thiết.

Rốt cuộc thì sau bao năm, từ lúc đi học đến lúc trưởng thành, em vẫn chỉ là cái bóng, mờ nhạt trong cuộc đời của chính mình. Người ta nếu không tài giỏi thì được trời cho nhan sắc nổi bật. Người ta nếu học hành không tốt thì cũng có tài năng thiên phú chẳng phải lo lắng tương lai. Người ta nếu không thành công thì cũng có gia thế hơn người. Là người ta nếu không được mặt này ắt sẽ được mặt kia; còn em - chợt thấy mình chẳng có ưu điểm gì để làm "cái vốn", để làm "điểm tựa" mà bật lên được cả. Em chỉ là người bình thường đến mức tâm thường trong đám đông cuộc đời, nên bao nhiêu năm đi qua, em mệt mỏi vì loay hoay mãi giữa dòng đời mà chẳng có nổi cho mình một hướng đi rõ ràng. Trên con đường dài rộng bước vào đời ấy, em cứ mãi là người lẻ loi, đơn độc, có những lúc em không hiểu được ý nghĩa của cuộc đời mà em đang đi tới, vì động lực của em, đích đến của em

là gì, chính em cũng chẳng rõ.

Thật ra, không phải chỉ có mình em cảm thấy đơn độc như vậy trong cuộc đời này. Em biết có bao nhiêu người sinh ra đạt được chỉ số IQ trên 130 không? Có bao nhiêu người được gọi là thiên tài, có bao nhiêu người trở thành nhà bác học? Rất ít. Nhưng có bao nhiêu người đang sống một cuộc đời bình thường như em, nghĩa là họ cũng phải ngày ngày vật lộn với cơm áo gạo tiền, ngày ngày phấn đấu, nỗ lực để có được một vị trí tốt trong công việc? Rất nhiều. Hơn 3/4 dân số trên thế giới đều chỉ là những người bình thường, và tất cả họ đều đã từng sống những ngày tháng nhạt nhòa, không mục đích. Có cậu bạn em nghĩ là thành đạt, công ty của cậu ấy rất có thể đang nợ một món tiền lớn, rất có thể thất bại trong việc kêu gọi vốn đầu tư. Có cô bạn thời còn đi học luôn luôn có nhiều vệ tinh theo đuổi, rất có thể bây giờ cô ấy đang gặp phải rắc rối trong hôn nhân. Có đồng nghiệp mà em nghĩ là luôn gặp may mắn trong công việc hơn mình, người ấy lại có một gia đình không hạnh phúc. Em biết không, ở dưới bầu trời này, mọi nỗi đau đều chỉ riêng mình mình thấu. Vì số phận luôn dành cho mỗi người những nỗi đau rất riêng. Thế nên, chẳng ai thoát khỏi nỗi muộn phiền, chẳng ai sinh ra đã bình yên có sẵn.

Và vì thế, cuộc đời của mỗi người dù thành công hay thất bại, dù thuận lợi hay khó khăn, chúng ta, tất cả đều sẽ trải qua một đời với những hỉ - nộ - ái - ố - sân - si vậy thôi. Đứng dưới bầu trời này, chúng ta đều nhỏ bé và tầm thường như nhau.

Trên hành trình rất dài kể từ khi sinh ra, mang gánh nặng làm người, chẳng ai có thể tự tin bước đi mà không buồn, không cô đơn, không mệt mỏi đôi lúc, chỉ khác là cách con người ta khi bước qua một đoạn đường khó, họ sẽ chọn cách vượt qua hay dừng lại mãi mãi mà thôi. Và dù em là như thế, chẳng có gì trong tay, chẳng tài năng, chẳng xinh đẹp, chẳng giàu có, chẳng thành công, thì em vẫn có một cuộc đời để tự do quyết định. Vậy nên em ạ, dù chẳng phải là mặt trời, em vẫn được quyền chói chang cơ mà. Dù là em

đã từng sống cả một thanh xuân nhạt nhòa, em vẫn có thể tin mình sẽ viên mãn trong đoạn kết cuộc đời, chỉ cần em cứ an nhiên trên con đường của riêng mình thế thôi.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Những Mối Quan Hệ Tạm Bợ Trong Đời

Tự do để nhận ra mọi thứ trong đời đến và đi đều là duyên, chỉ những ai đã chọn ở lại bên mình mới là phận. Mà phận thì không cầu, không cưỡng, phận là khi đi qua hết sầu, hết bi, người ta sẽ hiểu được giá trị của mình mà trân quý.

Sẽ có một ngày, bạn hiểu được rằng mọi mối quan hệ trong cuộc đời đều chỉ là "tạm bợ", người với người có giữ lại ân tình cũng chỉ vì xuất hiện đúng thời điểm, bởi thế mà có những người đã từng rất thân thiết, nhưng đi qua thời điểm thích hợp cũng dần dần phai nhạt.

Thế giới của người trưởng thành không có ai đủ tư cách nhắc đến tri kỷ. Thứ quan hệ mà người ta nói là tri âm tri kỷ, thường chỉ là sự ngộ nhận giữa hai người - là nam và nữ. Đôi khi, đó lại là một mối quan hệ tàn nhẫn, bởi một trong hai người đã cố gắng che giấu tình cảm của mình để chấp nhận ở lại bên cạnh người kia, cam tâm đóng vai phụ, luôn luôn lắng nghe và thấu hiểu trong thầm lặng. Và cũng nhiều khi, người còn lại biết nhưng vẫn cố giữ lại cho mình một mối quan hệ mờ ám như thế. Vì ngoảnh lại, họ vẫn luôn có một bờ vai, một bàn tay, một hơi ấm dự phòng dù không yêu.

Thế nên, thế giới của những người trưởng thành, không có những mối quan hệ mãi mãi, mà chỉ có những lợi ích nhất thời. Người với người chơi với nhau ngiêu khi còn là vì hợp thời, hợp cảnh, hợp phong cách và hợp điều kiện. Sẽ có lúc bạn hiểu rằng, có những người coi sự xuất hiện của bạn như một sự tô điểm cho cuộc sống của họ, cũng có người chỉ muốn bạn chỉ mãi

mãi là hình nền mà thôi, nghĩa là bạn có giá trị hoặc không có giá trị - cũng vẫn chỉ là một trong những tập hợp điểm, không là bạn, chỉ là bè, để qua rồi thì sẽ trôi mãi mãi.

Nhưng sẽ có một ngày sau rất nhiều cuộc vui, bạn dừng lại, bỗng thấy thanh thản với nỗi cô đơn của mình. Bạn đi về một mình, vùi đầu vào công việc, ngủ vùi sau những mệt mỏi, tự thưởng cho mình những món quà nhỏ, tự xách ba lô lên và đi xa, một mình rong rêu qua những con đường lạ. Bạn đi rồi trở về, cuộc sống cứ bình thường trôi qua như thế, bạn thấy thanh thản với mọi thứ trong cuộc sống của mình, đó cũng là lúc - bạn nhận ra giá trị của hai chữ "Tự Do".

Tự do để nhận ra mọi thứ trên đời đến và đi đều là duyên, chỉ những ai đã chọn ở lại bên mình mới là phận. Mà phận thì không cầu, không cưỡng, phận là khi đi qua hết sâu hết bi, người ta sẽ hiểu được giá trị của mình mà trân quý.

Tự do là để sống nhẹ nhàng với mình, từ bi với người, mở lòng ra để chấp nhận những thứ sẽ đi như đón nhận những điều sẽ đến trong an nhiên, bình thản.

Tự do là để vui vầy với cuộc sống một mình, dù nhân gian có bạc đãi mình thì ta vẫn sẽ sống những ngày sau thật vui như thế. Một mình không tệ, cô đơn cũng không tệ, chỉ có nhiều người mà vẫn cô đơn mới là tệ. Dẫu nhân gian là những cuộc chia ly đầy đau khổ thì ngày mai, thức giấc, ta vẫn sẽ đón bình minh bằng nụ cười bình thản.

Bởi vì bình thản nên ta mới chợt nhận ra, ta đã sống những quãng thời gian lặng lẽ để đủ thấu hiểu mình, yêu thương mình và có thể ta sẽ không đến với ai vội vàng, không bắt đầu một mối quan hệ bằng những kỳ vọng, những gánh vác để rồi mãi mãi sau này làm khổ nhau, sống với nhau trong những dẫn vật, thúc ép đầy khiên cưỡng.

Bởi vì bình thản nên ta biết trân trọng mình, trân trọng người đủ để kiên nhẫn bước qua những cám dỗ tầm thường, để không cho phép ai làm tổn thương bản thân và cũng không bắt chấp làm đau ai đó để bảo vệ bản thân mình.

Bởi vì bình thản nên ta sống thật với mình, với đời, để cứ yếu đuối những khi mệt mỏi, chẳng phải tỏ ra mạnh mẽ, gai góc với ai làm gì, để biết bày tỏ những thứ mình thích và thẳng thắn với những gì mình ghét. Ai thương, ai ghét đều chẳng còn quá quan trọng nữa.

Bởi vì bình thản nên ta sẽ mãi là người-tự-do-trong-mọi-mối-quan-hệ, là bạn, là người tình hay là bạn đời thì ta-hãy-cứ-tôn-trọng-mình-trước.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Sự Kết Nối Hữu Hạn

Tôi chẳng thấy có gì đáng tiếc nếu mất đi một mối quan hệ chỉ vì họ không thích nghe những lời thực lòng. Tôi chỉ sợ người ta sống ngọt ngào với nhau để rồi một lúc nào đó, họ nhận ra tất thảy chỉ là lừa dối.

1. Ngồi dọn lại list friends, xóa đi nhiều người, số bạn bè trên facebook đã ít, bây giờ lại càng ít hơn. Với mình, facebook là nơi riêng tư, mình chỉ chia sẻ với những người thân thiết, mình để chế độ hạn chế trong chia sẻ và cũng ít kết thêm bạn mới.

Có những người chỉ nên ở lại trong kí ức, chỉ nên là kỉ niệm, vì vậy, khi bước qua hết một đoạn đường, chỉ còn là người đứng.

Mình của bây giờ, chỉ nên học cách xin lỗi, tha thứ và tôn trọng những người đã hiểu, chấp nhận và yêu thương mình - cả mặt tốt và xấu, để giữ lại những mối quan hệ cần thiết nhất. Không cần thiết giữ mối quan hệ hời hợt, bởi sống xả giao thôi cũng ngọt ngào vô cùng.

Cuộc đời này không có ai là hoàn mỹ cả, nhưng trong một mối quan hệ dù là trên mạng, ngoài đời, thân thiết hay chỉ là bình thường, có những điều không nên chạm vào nhau quá sâu. Nhất là về lối sống, tình cảm và mục đích cá nhân. Đừng tự đặt ra những quy chuẩn, những hình mẫu rồi thất vọng khi ai đó bước đi ngược lại.

Có người, mình từng rất quý và tôn trọng, nhưng không có nghĩa là họ có

quyền bước vào cuộc sống riêng tư của mình. Có người trách mình không gặp gỡ, không xem trọng những sắp xếp, đòi hỏi của họ rồi giận hờn, trách móc vô cớ.

Mình quý ai, muốn gặp ai, giữ một mối quan hệ với ai là sự lựa chọn và tôn trọng của riêng mình. Có những người, mình sẽ vô cùng buồn nếu làm họ phật lòng, buồn phiền hay thất vọng, vì mình trân trọng họ. Ngược lại, có những người trách mình thì mình sẽ lạnh lẽo rời xa.

Cuộc đời là vậy đó, muốn giận, muốn trách một ai đó còn phải xem vị thế mình ở đâu trong mối quan hệ ấy. Có những người với mình, hết duyên là hết, ngay cả xã giao cũng chẳng cần thiết...

2. Gần ba mươi năm tồn tại trên đời, đôi khi tôi không biết định nghĩa thế nào về người mà chúng ta vẫn thường gọi là "bạn thân".

Có người bảo, trong cuộc đời có được một người bạn tri âm tri kỷ là điều may mắn. Vậy tức là tôi không phải là người nhận được may mắn ấy. Vì hai chữ "bạn thân" với tôi thật khó để định nghĩa, thật khó để đánh giá. Nếu là thân, những khi gặp phải khó khăn, tôi không muốn làm phiền bất cứ ai cả, ngoài sự giúp đỡ từ chính gia đình của mình. Còn những khi buồn chán, cô đơn, tuyệt vọng, tôi lại càng không dễ gì chia sẻ với ai. Vì tôi không có thói quen đem nỗi buồn của mình cho một ai khác giữ giúp.

Ba mươi tuổi, đi qua nhiều biến cố, trải qua nhiều nỗi buồn, càng thấu hiểu về nhân tình thế thái, tôi càng nhận ra sống trên đời, càng ít nợ ai ân tình bao nhiêu, cuộc sống càng đơn giản bấy nhiêu. Tôi độc lập, an nhiên trong nỗi cô đơn của mình. Vì thế, tôi không có "bạn thân", nói đúng hơn là tôi không muốn giữ mối quan hệ "thân thiết - tri kỷ" với ai, tôi chỉ có những mối quan hệ lâu năm, những mối tương tác mà hai bên đều vui vẻ - đều không thấy phiền hà về nhau - đều không phải giận hờn, trách móc nhau khi mình có lỡ nhận về nhiều mà không thể trả cho đủ. Tôi sợ nợ tình cảm,

tôi sợ người ta thương nhau không đủ sâu để rồi vô tình làm tổn thương nhau vì những hiểu lầm và xa cách.

Tôi sống một mình, lấy niềm vui là chính nỗi buồn và cô đơn của mình làm động lực. Nếu buồn, tôi đọc sách, nếu thất vọng và cô đơn, tôi ngồi thiền; nếu chán, tôi đi du lịch, mua sắm một mình. Tôi chỉ tìm đến bạn bè khi tôi vui, vì tôi muốn họ cũng sẽ thoải mái như thế vậy để đến bên tôi. Rồi sau đó, ai trở về cuộc sống của người nấy. Tôi chọn sự độc lập và tách biệt trong các mối quan hệ quanh mình, vì tôi muốn mình có thể ở lại trong lòng người khác cũng có tách biệt và rõ ràng như cách mà tôi cho đi - nhận về.

Có lẽ, nhiều người, rất nhiều người khi không còn giữ mối quan hệ với tôi nữa, mà thật ra đều là tôi bước ra khỏi mối quan hệ ấy - sẽ trách tôi rất nhiều, nhưng tôi cảm thấy mình rất ổn, tôi không có nhu cầu có nhiều bạn, không có nhu cầu vầu kết nối rồi đặt những mối quan hệ vào vòng quay lợi ích. Bấy lâu nay, trong nỗi cô-đơn-an-nhiên của mình, tôi không có kì vọng thế nên sẽ không phải thất vọng về ai cả. Tôi hài lòng với cuộc sống bình lặng, không có ngu cầu gần gũi nên cũng chẳng lo xa cách.

So với việc bị phản bội hay thất vọng về một mối quan hệ thân thiết thì một mình cũng chẳng phải là nghiêm trọng gì quá lớn.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Nỗi Buồn Cất Kĩ

Đến chiếc lá cuối cùng cũng chẳng biết

Cuộc đời mình sẽ bị cuốn về đâu?

Mặt hồ kia tưởng chừng như rất sâu

Nhưng chạm đáy là bao nhiêu bùn đất?

Có những điều tưởng chừng như đã mất

Thật ra vẫn hiện hữu quanh đây

Gió vẫn kể chuyện tình của cái cây

Vì yêu quá nên vô tình đánh mất...

Cuộc đời này có bao nhiêu sự thật

Ta buộc vào góc khuất của lãng quên...

Bạn tìm đến người ta, nói với họ câu chuyện của bạn, nhưng phần buồn nhất của câu chuyện, bạn vẫn giữ lại cho mình. Và cứ thế, bạn cô đơn mãi trong nỗi buồn của mình. Thật ra, làm gì có ai không hiểu bạn, chỉ là bạn chẳng muốn ai chạm vào mình đấy thôi.

Bạn muốn nghe lời khuyên của người ta, nhưng khi họ khuyên bạn, bạn lại chọn con đường đi ngược lại. Thật ra, làm gì có nỗi buồn nào không thể thoát ra, làm gì có khó khăn nào không thể vượt qua, chỉ là bạn biết rõ nhưng bạn vẫn cố chấp ở lại.

Thế giới này, những lời an ủi dễ nói, nhưng chẳng ai có thể đi cùng bạn qua hết một đời nếu không phải bạn tự đứng dậy, tự hong khô những giọt nước mắt, tự sưởi ấm những lỗ hổng lạnh lẽo trong trái tim mình. Thế giới của người trưởng thành là hai mươi tư giờ đây ấp những kế hoạch, mục tiêu và trách nhiệm, họ dành cho bạn một phần trong đó là đã đáng quý, hãy trân trọng những người đã dành thời gian cho bạn, để thôi lặp lại những than thở của mình, để không biến những lời khuyên ấy thành vô ích.

Cuộc sống của người trưởng thành là như thế, hôm nay khóc sưng mắt, nhưng ngày mai thức dậy, lau khô mắt, ta vẫn sẽ tiếp tục cho cả những phần vui và phần buồn của mình. Vì thế, nếu không định thay đổi, đừng tìm đến ai, đừng xin lời khuyên, đừng chỉ chia sẻ một nửa nỗi buồn rồi sau đó vẫn sống những ngày lặp lại, như cũ, buồn tênh.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Hạnh Phúc Một Mình

Cuộc đời, có người sẽ bước đến không phải để đi cùng em đến cuối đời, mà là để dạy em cách trưởng thành từ những nỗi đau.

Trưởng thành không phải chỉ là nhiều thêm một tuổi, trưởng thành là khi biết buộc mình vào những trách nhiệm trong đời.

Có người nói, phụ nữ chỉ có thể hạnh phúc khi yêu và lấy một người hơn tuổi. Thật ra thì, hạnh phúc không nằm ở sự cách biệt tuổi tác mà nằm ở sự cách biệt của trách nhiệm bản thân.

Tình yêu chỉ đơn thuần là sự hấp dẫn, còn hôn nhân thì cần nhiều hơn cả là trách nhiệm. Bởi thế mà, điều đau khổ nhất cho phụ nữ là họ trưởng thành đã lâu, mà cứ phải chờ đợi một người mãi không trưởng thành.

Yêu một người mãi không trưởng thành, họ sẽ luôn phải gồng mình để tự đứng mạnh mẽ một mình, để tự thuyết phục mình luôn ổn dù trong lòng chông chênh biết mấy.

Yêu một người mãi không trưởng thành, họ không chỉ phải chăm sóc cho người kia tốt hơn bản thân, mà những lúc cô đơn, mỏi mệt, họ không biết phải tựa vào đâu cho qua hết những giông bão trong lòng.

Yêu một người mãi không trưởng thành, là tự yêu lấy bản thân mình thay cho phần còn thiếu từ một người ở cạnh bấy lâu, là tay trái nắm lấy tay phải

để ủ ấm lấy trong những lúc quạnh hiu, trống vắng, là những đêm dài thốn thức chỉ có vòng tay tự ôm lấy thân mình mà vỗ về, an ủi.

Yêu một người mãi không trưởng thành, là biết bao nhiêu đau đớn đợi chờ, nhưng không phải chờ một ngày tình yêu có thể đền đáp, mà là đợi một ngày mình có thể bình thản bước qua hết những chông chênh, để tự mình bình thản với hạnh phúc một mình.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Nắng Gắt

Trên thế gian này có một loài chim không chân, suốt cuộc đời chỉ mãi miết bay và chỉ đáp xuống một lần duy nhất để rồi mãi mãi chẳng bao giờ có thể trở lại với mây trời nữa. Tình yêu của tuổi trẻ cũng tựa hồ như vậy, yêu một người chẳng cần hỏi đáp, chẳng màng hơn thua, được mất, tất cả chỉ là một hồi kết đau lòng, bởi khi ta ngừng yêu, đó cũng là lúc thanh xuân đi qua không trở lại, chàng trai hay cô gái năm ấy - chúng ta cùng nhau theo đuổi cũng đã mất hút giữa biển người mênh mông. Tình yêu thanh xuân không phải không có kết cục, mà là biết rõ nhưng cứ phải đau lòng.

Thanh xuân của cậu, có điều gì khiến cậu nhớ mãi không thể nào quên không?

Tôi nghĩ rằng thanh xuân là quãng thời gian đặc biệt nhất trong cuộc đời một người. Nếu như là viên kẹo ngọt thì thanh xuân lại tựa như một cốc nước trong vắt, tinh khiết, không vị, nhưng có thể khiến người ta khao khát được uống mãi, uống trọn một đời.

Có người bước qua thanh xuân bằng những hào quang rực rỡ nhất, cũng lại có người giấu mình trong bóng đêm mù mịt. Có người thưởng thức mùi vị của thanh xuân trong ngọt ngào, lại có người tắc nghẹn mãi một vị đắng. Có người nhắc về thời thanh xuân bằng ánh mắt lấp lánh của hoài niệm, lại có người chỉ ngậm ngùi muốn vùi sâu trong quên lãng. Nhưng thật ra, dù trải qua thời thanh xuân ấy sôi nổi hay trầm lặng, dù ngọt ngào hay đắng cay, dù rực rỡ hay âm đạm, dù hạnh phúc hay buồn tẻ, thanh xuân của mỗi

người vẫn luôn ở lại trong ký ức của ta sau này.

Cậu có biết vì sao quăng thanh xuân ngán ngủ ấy lại có sức hồi tưởng mãnh liệt như vậy không? Bởi vì trong thanh xuân ngập tràn sức sống ấy, ai cũng từng trải qua rung động và tổn thương một lần. Ở độ tuổi nhiều hoài bão, nhiều năng lượng và thừa kiêu hãnh ấy, tất cả chúng ta đều sẽ tìm thấy một người có thể ảnh hưởng tới cả tương lai sau này. Một người giống như ánh nắng mặt trời trong những ngày đầu hạ, rực rỡ, chói lóa, ngang nhiên bước vào cuộc sống của ta mà chẳng hề báo trước. Ngang ngược làm mình thương rồi ngang ngược làm mình đau, để cả quãng thời gian về sau, dù nhắm mắt hay mở mắt, ta vẫn thấy mình cay mắt.

Thanh xuân của cậu, có người nào khiến cậu ngừng đầu ngưỡng vọng vậy không? Người có thể khiến cậu bất chấp mưa nắng để đến trường thật sớm, người có thể khiến cậu điên cuồng thay đổi hết con người mình, người có thể khiến cậu từ mờ nhạt bỗng dưng muốn trở nên nổi bật, người có thể khiến cậu sẵn sàng làm những việc ngớ ngẩn nhất cho đến can đảm nhất, người có thể khiến cậu quên đi cả bản thân mình, bất chấp để được ở cạnh bên, dù là đau khổ hay tổn thương đi nữa.

Đó có thể chẳng phải là cô gái xinh đẹp nhất trường, đó cũng có thể chẳng phải chàng trai xuất sắc nhất khối, nhưng trong quãng thời gian thanh xuân ấy, người đó đã luôn đứng ở vị trí nổi bật nhất. Người ấy là tất cả những hi, nộ, ái, ố của tuổi trẻ, nhưng người ấy lại chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong hồi ức.

Là nắng gắt để ta bước qua thanh xuân, ngoảnh lại và rơi lệ.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Yêu Sai Là Thanh Xuân

Bất luận trải qua một đời dài ngắn ra sao, nhân thế đều chỉ có hai loại tình yêu: loại tình yêu say đắm đến bất chấp nhưng không thể nào có được. Loại tình yêu tỉnh táo, có thể thay thế nhưng chẳng thể lãng quên.

Cuộc đời ai rồi cũng sẽ trải qua hai dạng tình yêu như vậy. Để yêu, để chờ, để chia xa và rồi trở lại. Rốt cuộc, tình yêu đi một vòng lớn của số phận, trải qua biết bao tổn thương, khổ đau, nhưng nhớ, có người lạc bước, có người lầm đường, nhưng cuối cùng để về đến đích, trái tim của ta sẽ phải chịu bao nhiêu mất mát mới tìm được an yên cho mình?

Nếu gặp lại sau nhiều năm trường, đứng trước gương mặt người mình từng thương, cậu sẽ nói gì? Phải nói gì với người đã từng là ánh nắng mùa hạ, là thanh xuân rực rỡ nhất của cậu? Phải nói gì khi hai trái tim đã từng rung động, đã từng thổn thức vì nhau nhưng vì ngã rẽ đầu đời mà phải bỏ lỡ?

Nếu gặp lại nhau sau nhiều năm chia ly, khi mặt đối mặt, khi mắt chạm mắt - cậu có còn cảm thấy nhói lòng không? Tim cậu có còn rung lên, tay có còn rịn mồ hôi và đôi chân có còn mất cảm giác như ngày đầu tiên ấy?

Có lẽ, cậu đã có người khác, đã ấm êm trong một cuộc tình khác, chỉ có mình thi thoảng lật lại những trang lưu bút, xem lại những bức ảnh cũ của lớp mình rồi lặng người đi trước hình ảnh của cậu. Có lẽ, chỉ có mình ngốc nghếch vẫn thầm nuôi một hy vọng, vẫn thường ấp ủ một giấc mơ về một ngày gặp lại, có thể đường hoàng đứng trước cậu, nói với cậu tất cả những

bí mật trong lòng đã giữ kín trong suốt ba năm học và nhiều năm sau ấy. Có lẽ, chỉ có mình vẫn chưa quên, vẫn theo đuổi một hình bóng, vẫn chung thủy với tình cảm mà cậu và mình đều biết rõ, nhưng chẳng ai chịu nói ra, để người này bước qua và người kia cứ thở dài tiếc nuối. Có lẽ, cậu sẽ không còn đợi mình, hoặc cũng có thể, những gì-đã-từng-có giữa chúng mình chỉ là cảm giác của riêng mình thôi, chỉ là hiểu lầm, chỉ là ảo giác.

Nhưng nếu gặp lại nhau, cậu và mình sẽ mỉm cười đối mặt hay lặng lẽ quay lưng? Cậu có giận mình nhiều không đủ can đảm, không đủ bản lĩnh, không đủ kiên định để giữ cậu lại bên mình, để hoạch định rõ ràng vị trí giữ hai đứa mình, để gọi thành tên một chuyện tình ngày ấy không? Cậu có trách mình nhiều vì đã hèn nhát mà bỏ qua cậu để lựa chọn tương lai không? Có lẽ, cậu sẽ trách, sẽ giận, sẽ cười hoặc cũng có lẽ, cậu chẳng còn quan tâm vì những gì xảy ra đều đã là quá khứ. Chúng mình đã từng là điều đặc biệt của nhau, nhưng chúng mình vẫn chẳng là gì cả, không có gì để thuộc về nhau. Những năm tháng thanh xuân ấy, có hai trái tim trong veo lăm đầu rung động xao xuyến, nhưng không có lời hứa hẹn nào, chúng mình thương nhau rồi để đó.

Vì thương rồi để đó, nên mình đã bỏ lỡ nhau. Thời thanh xuân rực rỡ nhất ấy, mình không thể giữ được cậu thì bây giờ chẳng có lý gì, mình lại xứng đáng có được cậu sau nhiều năm bỏ lỡ. Thế nên gặp lại rồi, dù vẫn thương cậu đến đau lòng, mình có lẽ, chỉ nên đứng ở xa để nhìn về cậu. Hãy cứ để mình đứng phía sau cậu như ngày còn đi học, để ngẩng đầu - vẫn thấy cậu rạng rỡ như thế, là tất cả ngưỡng mộ của mình, là ánh nắng ngang ngược của mùa hạ năm nào.

Trong lòng mình, đã từng ngàn vạn lần day dứt, ngàn vạn lần đấu tranh, nhưng đứng trước tương lai, tình cảm dù lớn đến mấy, đến cuối cùng vẫn không đủ sức thẳng trước áp lực của kỳ vọng, áp lực của trách nhiệm từ gia đình, thầy cô, xã hội. Có đôi khi, mình thấy sợ hãi, tuyệt vọng. Vì sao những năm mười mấy tuổi ấy, số phận lại sắp đặt cho mình gặp cậu? Sao

không phải là khi chúng mình đã trưởng thành, đã hoàn toàn có thể tự do định đoạt? Tại sao chúng mình lại gặp nhau vào năm tháng chẳng có gì, chỉ có những rung động thật thà, chỉ có thời gian vô biên và thanh xuân nồng nhiệt? Ở giữa lưng chừng tuổi trẻ ấy, chẳng đủ bản lĩnh bảo vệ và đấu tranh cho tình cảm của riêng mình. Nên để bên cạnh cậu dài lâu, mình cứ cắm lạng đóng vai người bạn. Ít nhất thì, mình có thể thoải mái bước đi bên cậu, nghe cậu nói, ngắm cậu cười, dù biết là hèn nhát, dù là tiếc nuối nhường nào.

Thanh xuân rực rỡ nhất, chúng mình đều đã từng có một người đặc biệt, từng có một đoạn tình cảm bình lặng, thuần khiết, nhưng chẳng thể nào đi đến tận cuối đường. Tất cả đều kết thúc bằng tiếng thở dài. Hoá ra, yêu sai chính là thanh xuân.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Gửi Thời Thanh Xuân Đã Qua Của Chúng Ta

Thanh xuân là yêu sai. Thanh xuân là ngược đường. Thanh xuân là tổn thương. Thanh xuân là tiếc nuối.

1. Rồi sẽ có một ngày, sau rất nhiều mệt mỏi trên hành trình trưởng thành dài đằng đẵng mà cậu phải đi, cậu sẽ nhận ra nơi dịu dàng và an nhiên đón bước chân cậu trở về nhất - chính là mái trường cấp ba, nơi thanh xuân nở rộ chỉ sau một đêm. Sẽ có một ngày, cậu đột nhiên muốn trở về, muốn được bước đi trên những hành lang dài từng in dấu chân chơi đùa cùng bạn bè những giờ nghỉ giải lao, muốn được ngồi vào chiếc bàn cũ kĩ, mặc lại bộ đồng phục ngày xưa khờ dại đã bao lần ao ước được cởi bỏ, muốn được chạm vào từng gốc cây để lật mở từng kí ức thanh xuân ngọt ngào ấy.

Trở về rồi cậu mới nhận ra, bước qua tuổi trưởng thành càng lâu, màu áo mà chúng ta khao khát được khoác lên mình nhất lại là màu áo trắng học trò - màu của một thời khờ khạo từng ao ước được cởi bỏ, từng cố gắng làm mọi cách để khiến mình khác biệt. Khi cậu nhận ra điều đó cũng là lúc cậu hiểu, thì ra màu trắng vô tư và trong sáng ấy đã chứa biết bao nuối tiếc.

Cậu có biết, quãng thời gian nào chúng mình bỗng nhiên đã trưởng thành rất nhanh không? Dường như chỉ sau một đêm, chàng trai và cô gái năm ấy, tất cả đều chẳng còn nguyên vẹn vẻ ngây ngô trong đáy mắt, dường như tất cả đã lột xác thành người khác. Tháng năm, trong những ngày hạ oi bức và chói chang cuối cùng của đời học sinh, cậu và mình đều như trái chín vội, vội vàng lớn lên, vội vàng nở rộ rồi vội vàng chia ly. Trong những ngày

cuối cùng đi học, với biết bao nhiêu sức ép kỳ vọng, cậu và mình, rốt cuộc cũng trưởng thành, đột nhiên chẳng còn trêu đùa nhau những trò vụn vặt, đột nhiên trở thành những chàng trai, cô gái điềm tĩnh, chính chắn và nhạy cảm lạ lùng. Hoá ra, thanh xuân đều có kỳ hạn, cậu và mình, ai cũng đều phải lớn lên như thế, có nếm trải nỗi đau chia ly đầu đời mới biết quãng đường phía trước gai góc nhường nào.

Đã từng có thời gian, chúng ta mong được trưởng thành thật nhanh, đã từng khao khát được thoát khỏi những ngày tháng đầy áp lực dưới mái trường cấp ba thật sớm, đã từng mong muốn được tự do đi xa, như con tàu vươn mình ra biển lớn, nhưng bôn ba giữa đời, những lúc mệt mỏi, chúng ta thật lòng muốn được trở về, muốn được tìm lại những ngày tháng vô tư bên bạn bè. Thế rồi, cậu sẽ bù ngùi hối tiếc, giá mà mình tham gia những hoạt động của lớp nhiều hơn. Giá mà mình chịu hiểu cho đứa bạn hay ngồi im lặng nơi gốc lớp một chút. Giá mà mình bớt đi những hiểu lầm, ghét bỏ, để thật lòng với nhau trong những sẻ chia, để xoá bớt đi những khoảng cách và nối liền những vòng tay ấm, thì có lẽ hồi ức của mình sẽ đẹp biết nhường nào. Và giá như, giá như có thể quay lại, để có thêm nhiều dũng khí, để kịp thổ lộ với cô gái - chàng trai năm ấy mình thích thì biết đâu thanh xuân ấy đã không bỏ lỡ một người?

Trở về rồi mới biết, chúng ta đã đánh đổi rất nhiều, tuổi xuân, hy vọng, những nụ cười vô tư, tất cả đều trôi tuột về phía sau, chỉ còn là những hồi ức tươi đẹp, lâu lâu nhớ về lâu lâu thở dài đầy tiếc nuối. Sau này, dẫu gặp gỡ, dẫu hồi tưởng, cậu cũng sẽ vĩnh viễn không thể tìm lại quãng thời gian tự do và an nhiên ấy, vĩnh viễn không tìm thấy nét vô tư trong mắt của những chàng trai, cô gái đã từng khoác vai cậu năm ấy, từng nắm tay, ôm chặt cậu, khóc gục trên vai cậu, nói với cậu những điều mãi mãi năm ấy. Ai bảo thanh xuân là trường tồn? Chỉ có ký ức của chúng ta là mãi mãi trẻ mà thôi.

Vậy thì, nhân lúc thanh xuân chưa bỏ đi mất, sao cậu không cố gắng sống

cho mình những năm tháng thanh xuân tươi đẹp nhất? Để sau những mệt mỏi trên đường đời, cậu vẫn sẽ tìm thấy một nơi để trở lại, để bồi thường trong những kí ức ngọt ngào, để mỗi mùa thi về, nhìn cánh phượng rơi, nhìn những cậu bé, cô bé bịn rịn ôm lấy nhau trong màu áo trắng cuối cấp - cậu sẽ thấy tim mình không phải hẫng đi một nhịp vì tiếc nuối.

Thanh xuân ấy, chúng ta tất thấy đều chẳng có gì, cậu và mình đều tay trắng, đều gốc gác và khờ dại, duy nhất chỉ có thời gian rộng và dài đã thổi những giấc mơ đi xa, xa mãi.

Thanh xuân ấy cũng giống như pháo hoa đêm Giao thừa, khoảnh khắc rạng rỡ nhất cũng chính là tạm biệt. Nhưng nếu biết thanh xuân là hữu hạn, thì chúng mình hãy cứ sống cuồng nhiệt nhất để cùng ở lại trong những hồi ức tươi đẹp nhất về nhau, có được không?

2. Tháng năm, tôi nhạt cánh phượng vĩ cháy rực trên tay báo hiệu mùa thi đang đến rất gần, tôi biết cuộc đời vốn dĩ là những cuộc gặp gỡ rồi chia ly, thế nhưng tôi vẫn không ngăn được những giọt nước mắt buồn thương...

Kết thúc sẽ là khởi đầu mới, như những lần tháng năm về, mùa thi tới, trải dài trong mười hai năm học đặng đặng là những cuộc chia tay bạn bè mà chúng ta đều đã dần quen, thế nhưng, cuộc chia tay lớp mười hai vẫn luôn là một nỗi ám ảnh lớn nhất trong cuộc đời một người. Chia tay để trưởng thành, để trải nghiệm nhiều hơn cuộc sống, để tạm biệt hết những mộng mơ và vô tư học trò, rồi sau đó, mỗi người sẽ đi trên con đường riêng với những buồn vui của mình và thấu hiểu nỗi cô đơn như một người bạn trong hành trình đi tới.

Tháng năm sẽ khép lại cuộc đời của nhiều người và có thể mở ra một chân trời hoặc tươi sáng, hoặc vô vọng, như những kỷ niệm ngày cuối cấp trong veo sẽ là món quà theo suốt trong cuộc đời, để những tháng năm nào đó, khi nhớ lại, chúng ta đều thấy bồi hồi nhớ thương...

Tháng năm, rồi sẽ trở lại nhiều lần nữa, nhưng tuổi xuân và những ngày tháng tung tăng trong màu áo trắng sẽ mãi mãi nằm lại trong những cuốn nhật ký, trong những bức ảnh, trong những bưu thiếp học trò.

Nhưng dù vậy, chúng ta vẫn có một thời thanh xuân sôi nổi ở trong tim. Và như thế, chúng ta sẽ mãi sống với một trái tim son trẻ.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Người Trẻ Cô Đơn

Đôi khi, con đường đến với hạnh phúc cũng làm người ta mệt mỏi không khác gì nỗi đau.

1. Chúng ta chỉ là những người trẻ sống trong một thành phố già, chúng ta cố gắng để đạt được ước mơ, tiền bạc, địa vị và nhủ lòng không được từ bỏ. Chúng ta vất kiệt mình không thương tiếc rồi tự hỏi mình tại sao cô đơn thế?

Chúng ta không chịu từ bỏ mục tiêu, cứ như mũi tên trên cây cung lớn của cuộc đời không ngừng lao về phía trước. Chúng ta tự cho mình một điểm tựa nhỏ bé, điểm tựa duy nhất vào tuổi trẻ của bản thân, để gồng mình lên gánh cả những vai diễn quá sức. Chiếc áo có được, đôi khi chẳng vừa vặn, chẳng biết có hợp với mình không, nhưng chúng ta vẫn hoan hỉ diễn mặt cười đắc thắng với cuộc đời. Chỉ có chúng ta tự hiểu, trong chiếc áo rộng thùng thình là một tâm hồn cô đơn tới tận cùng.

Dẫu sao thì, chúng ta cũng chẳng thể ngăn mình đừng yêu và đừng tổn thương. Nên chúng ta chọn cách đối đầu hơn là từ bỏ. Nên chúng ta vò nát trái tim mình và bỏ mặc những giọt nước mắt đan dần trên gương mặt lạnh căm. Chúng ta sống với một yêu thương nhàu nhĩ. Nhưng nhất quyết không chịu buông tay để trái tim về lại những ngày đơn độc. Làm thế nào để tránh thờ dài cho những đêm quạnh hiu, ta lang thang trong giấc mơ hoang của mình, tự huyễn về những yêu thương không bao giờ chết? Trái tim ta đôi

lần đóng chặt trước những tổn thương mà người đã đem đến, ta từng mong giá như nó mãi ngủ yên như con chim nhỏ bỏ ngỏ trời xanh mà ẩn mình trong vách đá sâu thẳm. Chính ta cũng chẳng thể hiểu nổi mình, đã từng có lúc nói chỉ cần yêu cho đến khi mình cảm thấy đủ. Nhưng rồi, biết bao nhiêu cho đủ cho đầy trước những vết nứt ngày càng lan rộng, trái tim ta mệt nhoài sau những tháng ngày rong ruổi đi tìm chân lý về tình yêu, muốn ngừng lại mà chẳng đành, muốn bỏ đi mà tiếc nuối, nên tham lam chút hơi ấm xòn sót lại, để mơ màng về một tương lai chẳng còn chắc chắn, để ôm siết một vòng ngực ấm và mong chờ một bàn tay sẽ quay lại nắm chặt như thuở ban đầu mới yêu? Đôi khi, ta bật cười cho sự lạc quan của chính bản thân mình. Vì biết rằng, trên đời này - có yêu thương nào nhạt phai dần rồi lại trở về những ngày sâu đậm và nồng nàn của cái thời mới yêu? Có trái tim nào sau vô vàn những nỗi đau sẽ tự khép chặt vết thương bằng những sức gồng tự huyễn? Ta có thể tha thứ cho một người về tất cả lỗi lầm. Nhưng có thể tha thứ cho chính mình, khi trái tim ta chứa đầy những đau đớn hờn giận - nhiều hơn cả yêu thương ta dành cho người đó? Thì đừng cố gắng để tin vào một tình yêu cao thượng chỉ có trong tưởng tượng, dừng lại đi vẫn còn kịp cho những ai không thể đi hết một con đường bằng trái tim đã nguội lạnh quá lâu.

2. Có những tháng năm trôi chảy dần đi những mối quan hệ cũ, người quen - người lạ cũng chỉ là ranh giới nhạt nhòa. Những người đã từng thề hẹn, yêu quý trọn đời, đã từng ôm lấy nhau nghẹn ngào trong giờ phút chia xa cũng mất tích trong biển người mênh mông.

Tình cảm không thắng được thời gian, không thắng được gánh nặng cuộc sống, không thắng được sức ép của số phận. Người chúng ta gắn bó cũng chỉ là một thời. Cái mà chúng ta cần chỉ là cảm giác an toàn, có hay không tình bạn, tình yêu cũng chẳng còn quan trọng.

Thật ra, đi đến độ tuổi nào đó, chúng ta chỉ còn mong ước ổn định, bình yên. Và đôi lúc, chúng ta cũng hoài niệm, cũng thương nhớ về cái thời mơ

mộng ngày xưa, nhưng thực tế, chẳng còn đủ mạnh mẽ, chẳng còn đủ can đảm, và cũng chẳng còn đủ chút điên khùng để vứt bỏ hết thảy cho tình yêu. Cái gọi là hạnh phúc lâu bền chỉ là một đời yên ổn, lúc khó khăn có người đưa tay ra nắm lấy, lúc mệt mỏi có người để dựa vào, bình bình đạm đạm mà đi qua năm tháng dài rộng...

Thế nên, đừng nói cuộc sống khô khan, đừng nói tuổi càng lớn, con người càng mất dần cảm xúc lãng mạn, chẳng phải vì những năm tháng hoa niên đẹp nhất, chúng ta đã đánh đổi và hi sinh quá nhiều cho tình cảm, nhưng rồi số phận vẫn phải rẽ ngang đó sao?

3. Càng lớn tuổi dần, tôi càng sợ sự ồn ào quanh mình. Tôi thu mình vào một góc, cất kín tâm tư của mình vào một thế giới riêng, và rồi dần dần sợ những mối quan tâm hời hợt, những mối quan hệ xã giao. Tôi kì lạ và lập dị.

Thế nhưng, tôi không phải là người có cảm giác an toàn bên những mối quan hệ mới, và ngay cả khi một người đến bên tôi rất lâu, nếu một ngày nào đó chẳng còn nói chuyện nữa, tôi cũng không thể bắt đầu lại. Tôi không nói cho mình những sợi dây rất dài rồi vấp ngã vì bị rối. Bởi vì thế, tôi đã cắt đi rất nhiều.

Mỗi tháng, tôi lại bớt dần một vài người lạ, chưa từng quen, hoặc có biết nhưng không thể thân hoặc những mối quan hệ đã lạc lõng và nhạt nhẽo.

Thật ra, kể từ khi một người bạn thân của tôi rời đi, tôi không còn đặt hết niềm tin và có thêm cho mình những tình bạn tri kỷ. Tôi luôn nghĩ, thế giới này, tình bạn rất nhiều, tri kỷ rất ít nhưng thâm tình thì không có. Mối quan hệ nào cũng sẽ có ngày kết thúc, hoặc vốn dĩ nó đã kết thúc từ lâu, nhưng người ta cố kéo dài nó, để sống trong đời nhau như những người dưng quen mặt. Tình cảm vốn dĩ như gia vị, nêm nhiều thì mặn, nêm ít thì nhạt. Cuối cùng, cũng chẳng tránh được, có lúc, người ta không còn hứng thú với gia

vị đó nữa... Biết tìm ở đâu, một tình bạn trong như nước suối, để không cần
nêm, miệng ai cũng có thể uống cả đời? Dầu sao thì chúng ta cần tập quen
với sự thật rằng, càng trưởng thành càng cô đơn.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Yêu Thương Không Chờ Đợi

Khi đã đủ yên tâm với một mối quan hệ kéo dài, người ta cũng bình thản cho mình cái quyền thờ ơ với những tổn thương mà mình gây ra.

Khi bạn đang mãi mê trong những mối bận tâm của bạn và cho rằng người đã luôn ở bên bạn bấy lâu nay thật nhàm chán, thật vô vị, để cho mình cái quyền bỏ bê và thờ ơ... Thì ở một nơi nào đó, có người luôn hướng về và thầm quan tâm đến người ấy của bạn. Đó cũng chính là lúc bạn lạc mất người đó rồi. Khi đã đủ yên tâm với một mối quan hệ kéo dài, người ta cũng bình thản cho mình cái quyền thờ ơ với những tổn thương mà mình gây ra.

Không phải là họ vô tâm. Mà là họ đã sớm xếp yêu thương xuống đáy thấp nhất trong tháp nhu cầu. Đừng hy vọng sự đau buồn của bạn sẽ khiến họ lo lắng, phiền muộn.

Không ai trên cõi đời này có trách nhiệm ngồi một chỗ để chờ đợi yêu thương của ai đó quay về, vì trái tim họ đã tự sưởi ấm cho mình quá lâu, khi không còn có thể gắng gượng được nữa, rất dễ để họ đầu hàng trước một ngọn lửa khác.

Người ta thường vậy sau khi làm tổn thương một ai đó lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Yêu một người là cho họ cái quyền làm mình đau. Phải chăng vì thế mà họ có thể tin rằng họ có quyền làm ta đau hết lần này đến lần khác và chỉ cần sự bù đắp nào đó trong một khoảng khắc là ta sẽ

không bỏ mà đi?

Khi đã đánh vỡ rồi, đừng cố bù đắp, sự bù đắp nào cũng không khiến cho vết thương của người đó trở lại nguyên vẹn - không một vết tích.

Có lẽ khi đã nghĩ còn cả đời để sống, người ta luôn thờ ơ với những điều đang tồn tại quanh mình và coi sự yêu thương, quan tâm của ai đó là điều hiển nhiên, là vĩnh viễn để mà tin rằng cả đời này họ sẽ không rời đi.

Nhưng đến sỏi đá còn hao mòn với thời gian, lòng người chẳng thể là sỏi đá để suốt những năm tháng dài đón nhận những điều không thay đổi và yêu thương như tù tội...

Sự yêu thương của con người cũng có mức hạn, và khi một người đã quá quen bị bỏ mặt với nỗi cô đơn, tự vùng vẫy trong vũng lầy tăm tối - họ sẽ chọn cách yêu chính mình.

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Yêu Là Duyên, Chia Tay Là Chọn Lựa

Trách tình yêu không công bằng, thì rõ - tình yêu vốn có phải cái cân để ai đặt lên bao nhiêu, kẻ kia cũng đặt lại bấy nhiêu đâu?

Cô hỏi anh, lý do chia tay là gì? Anh trả lời: "vì chúng ta không hợp nhau." À, hoá ra, khi mới yêu, hai người xa lạ tìm hiểu nhau là để chờ một ngày chia tay, người kia có thể bình thản trả lời vì không hợp nhau. "Vốn duyên mỏng, nên chẳng trách tình không sâu." Duyên phận cũng có lý do của nó! Cô hỏi anh, lý do chia tay là gì? Anh trả lời: "Vì em không còn giống xưa." À, hoá ra, những lúc anh chê em vụng về, những lúc anh chê em không hợp thời, những lúc anh chê em không gọi cảm như cô người mẫu này kia, tất cả những điều anh đã từng mong em thay đổi... Chỉ là để chờ một ngày anh có thể rời xa em.

Cô hỏi anh, lý do chia tay là gì? Anh trả lời: "Vì anh không xứng đáng với tình yêu của em." À, hoá ra, anh đã biết khi đến bên em, tình cảm của anh không đủ nhiều để cân bằng với những gì em đã trao... Vậy nên, anh cần một người yêu anh ít hơn em đã làm.

Cô hỏi anh, lý do chia tay là gì? Anh trả lời: "Anh cần tập trung cho sự nghiệp." À, hoá ra, những gì em cùng chia sẻ bấy nhiêu năm đều là gánh nặng... Có sự nghiệp rồi, đôi cánh của anh mới có thể vươn đến vùng trời khác rộng lớn hơn. Không có em, mọi thứ sẽ tốt đẹp.

...Tôi nhận mail của một người bạn, câu chuyện tình yêu rất dài. Nhưng tôi

không thể đọc hết. Xin đừng trách, có lẽ tôi là người lạnh lùng vô tâm trước nỗi đau của người khác. Nhưng vì sao, tôi không thể thông cảm để reply cho bạn những lời an ủi ngọt ngào mà bất cứ người bạn nào cũng sẽ làm thế. Là vì, tôi cho rằng, chuyện tình cảm là chuyện của riêng hai người, nóng lạnh thế nào những kẻ ngoài cuộc không có tư cách gì để phán xét. Vì sao yêu nhau, người ta vẫn nói - không cần điều kiện, không cần nguyên do? Thế mà chia tay nhau, người ta phải phân tích, bới móc và soi xét từng lý do đến thế? Nếu như, tôi có thể đảo ngược lại - vị trí của cô gái với vị trí của chàng trai, thì ai sẽ khóc thương ai? Vì sao chia tay, đàn ông lại luôn là người hứng chịu mọi lời trách móc, nguyên rủa của người đời? Đời đâu lắm Sở Khanh đến thế? Mà nếu có Sở Khanh cũng trách mình là Thúy Kiều nhẹ dạ, cả tin, ngu ngơ và dại khờ. Bạn à! Bao nhiêu mối tình trên thế gian này là bấy nhiêu vở kịch mà người diễn đã đóng cả hài lẫn bi. Khi yêu, họ dắt tay nhau cùng xem một vở hài, hết yêu, họ thay nhau lấy từng giọt nước mắt của người đời. Ích gì cho một mối tình đã hết? Phụ nữ luôn hỏi đàn ông lý do cho tình yêu, nên khi chia tay - họ cũng không cam lòng mà căn vặn bằng được lý do cho việc rời đi... Để nghe xong và oán trách với đủ những điều suy diễn, để phóng to đủ mọi thù hận và tự mình gặm nhấm vết thương hoặc tìm cho mình những đồng minh rửa hận. Tôi nói với bạn, nếu đã vạch rõ lý do bạn yêu một người, thì khi chia tay cũng hãy lặng lẽ và bình tâm chấp nhận một nguyên nhân, cho dầu cái nguyên nhân dẫn đến sự đổ vỡ ấy nhiều khi... "chuối" không thể tả nổi!

Bởi nếu xuất phát từ lẽ gì, những cuộc hợp - tan, tan - hợp trong cuộc đời này, bắt đầu đều có lỗi của hai kẻ đã bước vào. Trách tình yêu không công bằng, thì rõ - tình yêu vốn có phải cái cân để ai đặt lên bao nhiêu, kẻ kia cũng đặt lên bấy nhiêu đâu? Thì thôi, bạn ơi - nếu bỗng một ngày, trái tim ra đi, xin đừng hỏi cũng đừng oán trách làm gì: Mây của trời - hãy để gió cuốn đi!

Tất cả, cũng chỉ là vì hết yêu. Hai chữ hết yêu, đơn giản hơn hết thấy!

HẠNH PHÚC MỘT MÌNH

Mộc Diệp Tử

Nhìn Về Nhau Trong Hồi Ức

Kỳ thực thế giới này, chẳng ai thích nhìn sự rời bỏ của ai, chẳng qua - những người nhường bạn đi trước là những người có đủ can đảm hơn.

Tôi không thích nhìn phía sau lưng của một người, bởi vậy trong mọi cuộc chia ly, tôi đều là người đi trước. Có lẽ, tôi không muốn mình yếu đuối trước cuộc rời bỏ của một người, cho dù là bất cứ ai. Thế gian này, ai sẽ là người can tâm ở lại? Người bạn yêu, người bạn không yêu, kể cả bản thân bạn đều sẽ rời đi, chẳng có ai ở bên cạnh bạn vĩnh hằng cả. Những người đang sống không ai có tư cách để nói mãi mãi.

Thế nhưng hôm anh ra đi, tôi là người ở lại, nhìn bóng anh khuất dần trong màn đêm, cho đến tận khi chỉ còn một chấm nhỏ mờ ảo đọng lại nơi đáy mắt. Khoảng khắc ngửa đầu nhìn lên trời, chỉ có ánh trăng sáng nhưng lạnh lẽo vô cùng. Tôi bỗng hiểu, kỳ thực thế giới này, chẳng ai thích nhìn sự rời bỏ của ai, chẳng qua - những người nhường bạn đi trước là những người có đủ can đảm hơn. Tôi không can đảm, bằng mọi giá, tôi chọn là người đi trước.

Một thời gian dài, tôi vẫn không hiểu, năm đó người chia tay là tôi, nhưng người ra đi trước lại là anh ấy. Sau này, gặp lại nhau, tôi mới nhận ra... Thì ra, thế giới này, bạn yêu một người sâu sắc bao nhiêu, bất kể thế nào - đến cuối cùng, sự rời bỏ cũng phải do bạn chủ động nắm giữ. Nếu không, suốt đời, bạn sẽ không quên được người ấy. Bởi vì cái cảm giác này giống như bạn bị trộm mất một món đồ yêu thích, sẽ rất bức mình tức tối nhiều năm

nhớ lại vẫn nguyên cảm giác đó. Nhưng nếu bạn tự đánh mất thì nhanh chóng, bạn sẽ tìm được thứ đồ khác thấy thế. Con người là vậy, bị rời bỏ là hai việc đau lòng, nhưng kẻ rời bỏ dẫu sao trong lòng cũng giữ lại chút niềm kiêu hãnh, cho dẫu đó chỉ là cảm giác hư vinh.

Mà, sự rời đi nào cũng để lại trong lòng người ở lại một nỗi ám ảnh khó phai. Tôi không yêu anh ấy, nhưng khi anh rời đi, nhiều năm sau đó, trên đường phố, tôi luôn bị giật mình trước một hình dáng nhìn từ phía sau quen thuộc... Người ta không thể tìm kiếm thứ người ta đã chủ động đánh mất, nhưng hai kẻ đã từng gắn bó với nhau, lẽ nào không thể gọi nhớ một ký ức xa xôi? Nếu ký ức cũng dễ dàng lãng quên, thì con người cũng chỉ là những kẻ yêu tạp, nhanh chóng vứt bỏ những thứ tồn đọng đã qua tay dùng.

Hồi ức là thứ duy nhất, tôi có thể giữ lại bên mình. Có lẽ nếu anh biết, anh ấy hẳn sẽ vui vì ít nhất anh ấy không hề trắng tay, vẫn có người lặng lẽ nhìn về anh trong hồi ức!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Người Tốt Cô Đơn](#)

[Trưởng Thành Là Khi...](#)

[Đích Đến Của Tuổi Trẻ Không Phải Là Bình Yên](#)

[Tuổi Trẻ Không Phải Để Dệt Ước Mơ](#)

[Hạnh Phúc Tầm Thường](#)

[Những Mối Quan Hệ Tạm Bợ Trong Đời](#)

[Sự Kết Nối Hữu Hạn](#)

[Nỗi Buồn Cất Kĩ](#)

[Hạnh Phúc Một Mình](#)

[Năng Gắt](#)

[Yêu Sai Là Thanh Xuân](#)

[Gửi Thời Thanh Xuân Đã Qua Của Chúng Ta](#)

[Người Trẻ Cô Đơn](#)

[Yêu Thương Không Chờ Đợi](#)

[Yêu Là Duyên, Chia Tay Là Chọn Lựa](#)

[Nhìn Về Nhau Trong Hồi Ức](#)